

D. D. 19.
DISSERTATIO GRADUALIS,
DE
PERVERSO
FAMÆ STUDIO;

Quam
Consentiente Ampliss. Facult. Philos.
in Regia Academia Aboensi,

SUB PRÆSIDIO

Maxime Reverendi VIRI,
DOMINI

MAG. JOHANNIS
HAARTMAN

Philos. Theor. Prof. Reg. & Ord.

Facult. Phil. h. t. Decani Maxime Spectabilis

Publico Candidorum Examini
subjicit

GUSTAVUS C. FABRICIUS

MURONENSI O - Botniensis

In Audit. Max. ad diem D. V. XXIV. Maji
MDCCXXIX.

Horis ante Meridiem solitis.

ABOÆ, Literis MERCKELIANIS.

REVERENDISSIMIS

PATRIBUS

Dn. LAURENTIO

TAMMELIN,

Dioeceseos Aboensis Episcopo Eminentissimo,
Academiae ibidem PRO-CANCELLARIO
Magnificentissimo, Venerandi Consistorii
Eccles, PRÆSIDI Gravissimo,

MÆCENATI

*Jam diu ancipiti cogitationum cura
non summe audacia videretur, quod
VERENDISSIMI, NOMINA VESTRA
vos colam, quoquo possim modo, per-
omnibus jugiter prædicanda gratia ac
mente oro & obtestor, velitis sim-
quem summa cum devotione depono,
multos! floreatis venerabunda mihi*

Cientes Vestros

REVERENDISSIMORUM

*Cultori
Gustavo*

IN CHRISTO

ac DOMINIS

Dn. JOHANNI
GEZELIO,

Dioeceseos Borgoensis Episcopo Eminentissimo,
Ven. ibidem Consistorii PRÆSIDI
Gravissimo, Reg. Gymn. EPHORO
adcuratissimo,

BUS MAGNIS.

*incertus fluctuavit animus meus, an
vilissimis hisce paginis PATRES RE-
præfigere sustinuerim. Verum, ut
mittere videtur summa VESTRA ab
humanitas. Venerabunda itaque
plicem hunc cultus mei indicem,
accipere. Vivatis, in annos bene
nomina! mihique vel infimum inter
concedite locum*

NOMINUM VESTRORUM

*humillimo
Fabricio,*

Maxime Reverendis atque
minis, S. S. Theol. Pro-
Promotoribus

*Non possum non, VIRI MAGNI,
ciorum affatim in me congestorum,
tione in mente versantur, hancce
minibus, non ex suo pretio, sed ve
humillime rogans, velitis sereno
favore*

NOMINUM VESTRORUM

Humillimum

Gustavum

Amplissimis Viris, ac Do-
fessoribus Celeberrimis,
Certissimis,

*cum Vestrorum in memoriam benefi-
redeo, quæ mihi cum grata recorda-
dissertatiunculam Vestris servare no-
nerabundo meo animo æstimandam,
suscipere vultu, meque solito Vestro
prosequi*

AMPLISSIMORUM

Cultorem
Fabricium;

Plurimum Reverendo & Doctissimo VIRO,

Dn. IOHANNI
STENSTRAND,

Ecclesiæ Ijoensis PASTORI longe
meritissimo.

Plurimum Rever. atque Eruditissimo VIRO,

Dn. GABRIELI LAURÆO,

PASTORI in Loimjocki multo vigi-
lantissimo.

Speciatissimo VIRO,

Dn. DANIELI HEDBERG,

Metropolis Holmensis Mercatori perindu-
strio, Fautoribus & Evergetis jugi obser-
vantia prosequendis.

*Disputationem hanc in memoriam accepto-
rum beneficiorum officiose offert*

Auct. & Resp.

A Monsieur le Candidat

GUSTAVE FABRICIUS

Sur la savante Dissertation de l' Etude
pervers de la Renommée.

O D E,

C' est en recommandant, a une ame bien née,
L' etude serieux, d' honnête Renommée,
Et immortalisant de sage le vrai nom,
Que d'un vrai Philosophe on s' acquiert le
renom.

De ceux qui n' ont aucun souci de bonne estime,
On peut voir, & venin, & fausse maxime,
On peut voir, les Neuf socurs, & le docte
Apollon
A bon droit, les banir, du savant Helicon.

En faisant remarquer, avecque exactitude,
La cause, & l' origine outrée d' une étude,
Aussi perverse que faincte, on peut aperce-
voir,
Une foule de gens, sans fond, & sans
savoir.

En

*En faisant voir la folle, & la vaine manie,
D'une ame medisante, & d'un mauvais
genie,*

*L'on peut bien rapporter detours, moiens
divers,*

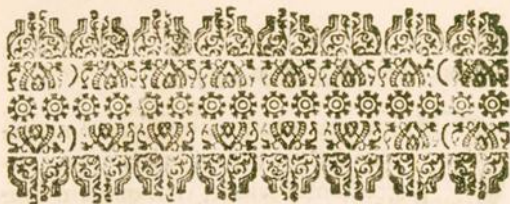
*Dont mains, & mains Mortels empestent
l'Univers,*

*L' Etude de Satan fut toujours une peste,
Aussi pernicieuse aux humains que funeste.*

*De Lauriers, ornera Minerve nôtre Au-
theur,*

*Car ses doctes travaux meritent tel
honneur,*

JACQUES DE L'EGLUSE.

Conspectus Operis.

- §. I. *Honestæ fame studium com-
mendat.*
- §. II. *Eorum perversitatem perstrin-
git, qui nulla bonæ existima-
tionis cura tanguntur.*
- §. III. *Originem & causas perversi fa-
mæ studii indagat.*
- §. IV. *Ostenso quid sit ineptum famæ
studium, varios modos, qui-
bus ad eum pervenire labo-
rent mortales, enumerat.*
- §. V. *Mala & incommoda, quæ exinde
in humanam societatem re-
dundant leviter tangit.*
- §. VI. *Colophonem tractationi im-
ponit.*

PRÆFATIO.

CUm non eandem omnes ad nominis adsequendam claritatem ingrediantur viam; sed quidam laudabilem virtutis tramitem recta via sequantur: præclara eruditionis, pietatis, fidei, vigoris & alacritatis in rebus gerendis edendo documenta, alii malis etiam artibus sub specie honesti, famæ suæ consulere, non una ratione studeant; hinc sponte sua fluit, *nominis famam* esse vel *vere* honestam, vel *apparenter* talem *illa* est laus recte factorum, magnorum præsertim in Ecclesiam & rempublicam meritorum, re omnino vera alicui competens, optimi cujusque, omniumque recte sentientium testimonio comprobata. *Hæc* vana quædam & falsa est gloria; assentationibus parta & persuasionibus subdolis deinde adaucta, quibus imperiti rerum & vulgus sibi imponi passi sunt. *illa* virtutem habet ducem atque comitem: *hæc* virtutis est expers, & vel umbra est major corpore, vel ejus duntaxat ficta imago. *illam* commendamus quam maxime; *banc* vero sedulo esse vitandam existimamus. Etenim qui per-
versum

versum & præposterum in modum, vel injustis aliquando laudibus, vel insana aliorum obtrectatione famam aucupantur, non certe veram honestæ famæ laudem consequuntur, sed umbram captant pro corpore, nubem pro Junone h.e. quoddam ejus simulacrum ac inanem speciem eamque caducam, fluxam & instabilem. Hæcque est causa quod hac occasione jam *perversum famæ studium* perstringere conati fuerimus. Vitia autem cum carpimus, nullius personam lædere animus est; proindeque tuam tanto magis L. B. præstolamur æquanimi-
tatem.

§. I.

CUM propositum nobis sit pro modulo ingenii turpe illud & immoderatum, quod in quibusdam se exserit, celebritatis & inclarescendi desiderium, brevibus delineare, & juxta canonem Philosophorum tritissimum: *Opposita juxta se posita magis eluceant*; placet in antecessum brevissime de præstantia ac necessitate laudabilis circa sui existimationem curæ differere, ut sic fœditas & turpitude excessus in vitio opposito clarius pateat. Quemadmodum illis, qui alicujus infamiæ crimine notati sunt, omnis ferè facultas res quascunque

honeste gerendi eripitur, ita famæ integritas latissimam nobis aperit fenestram ad præclara facinora in societate civili patrandæ. Immo hac non solum ipsi homines vehementius incitantur ad eximia & laudabilia opera continuanda & frequentanda de virtutis testimonio publico solliciti; verum etiam alii, quibus ingenuum indidit pectus fautrix natura, ad parem laudis spem, claris virtutibus æmulandum, horum invitantur exemplo. Certe ipsi naturali indoli vim inferremus, si omne, utut innoxium, laudis ac famæ augendæ desiderium ex hominum consortio vellemus sublatum. Novimus enim, quod, prout affectus comitentur naturam humanam ad vitæ usq; extremum, & extirpari penitus nequeant; ita honestum famæ studium intimis præcordiis infixum hæret. Et licet fatendum sit, nihil tam pulchrum & præclarum esse, quod non utentium pravitate, vitium contrahere possit: bonæ tamen existimationis cupido, quam virtus annexa, immoderatam esse non sinit, per se semper bona, honesta & laudabilis est. Tenerrimum integritatis famæ studium, etiam Isocratis hocce commendat effatum, cedro dignissimum: *Plus tibi curæ sit ut honestam famam quam divitias ingentes liberis relin-*

relinquas, nam be'mortales sunt; illa vero immortalis, & per famam comparari opes possunt, nunquam vero opibus fama redimitur. Huc pertinet hocce Isidori Pelusiotæ (a): Bona existimatione melius ac præstantius nil est: nec Cræsi thesauros quisquam cum ea comparaverit. Tales enim esse censemur, qualis fama cujusque est; huic aures, huic intenduntur oculi. Melius omnibus quam singulis, ut loquitur Plinius (b), creditur, singuli enim decipere & decipi possunt; nemo omnes, neminem universi fefellerunt. Ergo rectissime Poëta: (c)

*Ute fama est homini, exinde solet pecuniam
invenire:*

*Ego si bonam famam mihi servasso, sat
ero dives.*

Et quid tandem? si rectam corporis constitutionem, ingens à natura bonum reputamus, cur, quæso, famæ integritatem despiciatui haberemus, cui bonorum externorum æquiparari nihil omnino potest, quæ semel amissa recuperari unquam nequit. Rectius judicant, qui inter omnia virtutum præmia maximi famam nominis æstimant,

A 3

quæ

(a) Lib. 3. Ep. 142. (b) In Paneg. ad Traj. sub fin. c. 62. pag. m. 72. (c) Plaut. Mostell. Act. I. H. 3, v. 10.

quæ non solum tollit ignobilitatem, egestatem subleuat: sed etiam vitæ brevitatem posteritatis memoria consolatur: Nos merito omnibus honestum ejus studium curæ esse debere censemus, non doctis modo, sed & indoctis: non iis tantum, qui regnorum maximorum gubernacula moderantur, sed & quibus obsequii gloria relicta est. Danda tantummodo est opera, ne orbitam suam deserat hic affectus. quam in rem præclare differit Clariss. Jac. Thomasius, cujus proinde verba digna judicavimus, ut hic adscribantur (a) *Itaque nostræ gloriæ non inhaerendum est nimis, sed ab ejus titillatione abducendus est animus diligenter, inque illum Oceanum, unde in nos bonorum omnium rivuli desluunt, exoneranda mentis desideria.*

§ II.

Novimus quorundam perfrixtæ frontis homuncionum execrandam vesaniam, qui nullo *εὐδοξίας* affecti amore, omni subsequenti temporis cogitatione abjecta, cum Cynicis, Stoicis, Epicuro aliisque, (b) ne tantillum quidem curant, quæ de ipsis futura sit opinio. Mihi vero non mitiori, pœna dignus videtur, qui famæ integritatem

(a) Thom. progr. XII. (b) Thom. progr. XII.

tem profundit, quam qui facultates & possessiones consulto perdit suas. Etenim ad instar vespertilionum lucem fugit, & cum possit inclarescere, suapte voluntate in obscuris latebrarum angulis hæret. At quid est hic, quæso, nisi abortus in hujus lucis usuram projectus? Deliculatorum horum impudentiam, qui sua de se opinione solummodo acquiescentes, aliorum judicia flocci faciunt, graviter taxat Cicero (a) *Negligere quid de se quisque sentiat non solum arrogantis est, sed etiam omnino dissoluti.* Egregie Augustinus: *Qui famam negligit crudelis est; nam crudelitatem illam exercet partim erga se ipsum, quum sibi hocce modo publico inserviendi facultatem adimat, adeo ut mortui membri subeat rationem: partim in amicos, quibus auxilio & adjumento esse posset, ni famæ fecisset jacturam: partim in totam societatem, cui operam suam commodare posset ac deberet.* Hinc Divus Ignatius cum multas calamitates æquissimo tulisset animo, calumniam, quæ honorem tetigisset ejus, pati noluit, sed illius reum, eandem revocare coëgit, quia claudus, æger & nudus posset servire ecclesiæ, intamis non posset. Hinc est,

(a) *Off. Cic. Lib. I. cap. 28.*

est, quod *Drexelius* (a) æque grande esse crimen videatur innuere: *aut imminuere famam, aut rapere.* Qui enim famam perdidit, multum sui victus, plurimum honoris sui amisit. Jam negligitur, alioqui ad dignitatem provehendus; jam contemnitur, alioqui venturus in Magistratum; jam deseritur, alioquin à multis juvandus. Cui semel calcatur fama, mille mortibus cadit, & ad singulos auditores nova cæde funestatur: sæpe dicta factaque narrantur, quæ nec dicta, nec facta, nec cogitata sunt unquam. dubia pro certis, falsa pro veris, conjectanea pro compertis habentur, singulique tales sunt, quales sibi prona fingit suspicio, quæ dum vera non invenit, falsa comminiscitur, contenta læsisse. hæc ille. Singulare est quod de quibusdam veteribus Philosophis observamus, quod, quæ *verbis & theoria* inculcarent, ipsa praxi refutarint. De Epicuro imprimis constat, tam insana eum æstuassee gloriæ siti, ut non modo abnuerit ullis se usum præceptoribus, verum etiam vanissime gloriatus sit, nullum existisse sapientem extra se suosque discipulos. Paria de ceteris, si locus esset, probari possent.

§. III.

(a) *Orbis Phæct, c. XVI. pagina mihi 656.*

§. III.

Sed rara horum dantur exempla, qui emergendi & inclarescendi penitus curam abjiciunt, inprimis si cum eorum numero conferantur, qui infano famæ propagandæ æstu abripiuntur; hac namque pestifera tabe mortalium partem longe maximam infectam esse, vel nobis tacentibus, quotidiana quemvis condocere potest experientia. Ut itaque promissi fidem, quam fecimus, de repræsentanda qualicunq; immoderati circa famam studii imagine tandem liberemus, in originem & causas ejus pro scopi ratione inquirere animus est. Causam ejus primam Philosophia quidem ignorat, in solis quippe sanctissimi divini verbi scriniis perfecte invenendam. Tradunt nimirum sacræ literæ, statim post rerum creationem primos nostros parentes exitioso peccati veneno, per geniî infernalis fraudem infectos, illudque in posteros una cum mortis æternæ reatu per generationem naturalem propagatum. Hæc est illa naturæ nostræ corruptio profundissima, illa venenosa radix & connata hominibus labes, quæ omnium pectoribus ad mortalitatis usque exuvias intime insidet: quæ,

B

prou

prout nunquam est otiosa, sed pravarum quarumvis cupiditatum, libidinum, scelerum, flagitiorum foecunda mater, ita hujus quoque pravi affectus, quo nominis claritatem virtutis expertem stolide expetimus, merito fons ac causa salutatur. Inter notiores autem causas est *vana ambitio*; quam non invenuste divus Bernhardus, *subtile malum, secretum virus & originem vitiorum* appellavit. Quorum enim hoc virus animos efflavit, ut nihil anxie magis exoptent, quam ut aliis imperent & ceteris digniores excellentioresque videantur, in eo & reverentiam, laudes ac encomia omnibus votis expetunt, ita famae celebritatem ardenti quodam & insatiabili desiderio sectantur, ab omnibus digito monstrari volentes. Hinc videmus decori imprimis studio ipsos duci, quod hoc ad existimationem apud alios conciliandam quam maxime pertinere credant. Quosdam adhanc eandem vanitatem species quaedam *ignavia* impellere videtur: Quum enim aliis inferiores haberi æquo haud quaquam animo ferant, & per inclementem salebris sentibusque refertam virtutis viam, ad famam pervenire molestum sit, hinc leviori defuncturi labore, ejusmodi rationem famae parandæ

excogitant, quæ quam minimis impedita difficultatibus sit. Quantum præterea per vitia educationis, ad illicitas & perverfas emergendi artes tenelli animi trahantur, & consuetudine quasi insana, in hocce malo famæ studio confirmentur, res est notior, quam ut multis id verbis demonstrare necesse sit. Plurimum, aliorum exempla, cum vident viros fama, eruditione, auctoritate florentes, per media non usque quaque honesta tantum fastigium occupasse, huc conferre quemquam neque latere potest. Quæ denique natalium certique status, E. G. nobilitatis & temperamentis seu constitutionis corporis hoc in puncto vis sit, brevitatis lege sic jubente nihil nunc attinet dicere.

§. IV.

Quid autem immoderata famæ cupiditas nobis denotet, ex dictis jam forte satis superque constare existimo. nimirum assiduam avidamque, mentis cum imperu & voluptate aliqua, factam applicationem, ad imaginariam quandam persuasionem de suarum virtutum & meritorum præstantia, in animis multitudinis per media, honestatis semitam

deserentia vel confirmandam vel ingenerandam. Hinc simul constat studium hocce, modo ad famam inepte conservandam, modo quoque acquirendam tendere. Quod enim ad prius, videmus quosdam tam tenero existimationis sensu tangi, super leviculas & nullius momenti injurias, quas sapiens & qui non in levissimorum hominum opinione, sed suæ virtutis conscientia honorem collocat, ceu canum latratus præteriret ac sperneret, exsuperanti bile effervescente, ut maculas illas nonnisi illius, qui injuria affectus, sanguine delendas existiment. Id quod juventuti, cum primis in isto suæ ætatis ardore familiare est, qui ac si per unam quamque vocem fama imminueretur, statim in arenam conscendunt, manum capulo aptant, generis sui consortem trucidant, ceu cædes sæpe tristissimæ, & clarissimarum orbitates familiarum satis comprobant. Quæ autem posterioris ratio sit, si ostenderimus, quibus modis stolidi isti famæ acquirendæ candidati ejus facere aucupium soleant, patebit. Scilicet alii imperiis per fraudes, dolos, bella injusta & truculentissimas strages amplificandis, variis gentibus subjugandis, vastandis regio-

regionibus, urbibus, vicis, pagis incendiis, sunt intenti, hocque magnum sibi nomen parituros putant. Quidam se idem obtenturos arbitrati sunt, si spectacula ingentibus sumptibus apparatus, populo exhiberent; Pyramides, Mausolæa sumptuosissima exstruerent: quibus tamen omnibus virtute cassi, nihil fere præstiterunt aliud, quam ut stultitiæ suæ splendida posteritati monumenta traderent. Nec defuere, qui per enormia ac manifesta flagitia celebres fieri laborarunt. Sic Horostratus ille immortalem sui memoriam posteris relicturus, templum Ephesinæ Dianæ incendiendi cepit consilium. A cujus sententia non multum discessit Pausanias Macedo, nobili stemmate ortus, qui, quo subito clarus evaderet, commisso in ipso patræ patriæ execrando parricidii crimine, manus suas polluere præclarum duxit. Ob divitias quocunque modo corrasas, nonnulli laudibus extolli desiderant, sic ultro confitentes, se ne ullum quidem veræ laudis gustum habere. Hinc quotidie cernere licet, quomodo hujus generis homines, ob suas pretiosas vestes, alios dignitate æquales, fortunis vero inferiores fastu plusquam Hispanico contemnunt,

mnant , ut denique ædificiorum splendore ac magnificentia ceterorum humilibus tectis insultent , quum his de causis se aliis longe illustriores opinentur. Tandem haud pauci sunt , qui stulta eruditionis , quam superficialiam dicimus , persuasione sibi met ipsis imponant , ac si cœlesti quodam , planeque singulari animi vigore , scientiæ omnis exhaustissent latifundia , ac ob id encomiis ornari cupiant. Alii aliis artibus auram captant popularem. Ceterum vel ex hisce enumeratis emergendi rationibus cuivis fere constare poterit , quam inter alia vitia , hæc male sana famæ cupido & Deo adversa & reipublicæ sit etiam noxia ac perniciosa , quod ipsum ut melius adhuc pateat in sequenti Thesi paulo latius id nobis est deducendum.

§. VI.

Sunt autem mala ista atque incommoda haud sane levis momenti , sive imperantium ordinem , sive illorum , quibus parendi gloria relicta est sola , sive etiam utrumque simul respicias. Nemo namque , ut à postremo ordiar , facile iverit inficias ,
vir-

virtutem, si in ejus cultu amicè conspirent Principes & subditi, pro præcipuo felicitatis civilis fundamento, reputandam esse; quum dici vix possit, quantum ad civitatis incrementum ac florem conferat; jam vero, qui ea, quam huc usque descripsimus, ratione famam sectatur, & honestatem susque deque habet, annon societatem humanam præcipuo suo præsidio privat, hocque gravissima certe injuria afficit, sive princeps sit, sive etiam civis. Hinc quoque fluit salutis communis neglectus. Ex instituto quidem supremi legislatoris, omnes, qui in societatem coiverunt, ad commoda publica præ privatis provehenda obligantur: Ubi vero venenum hocce mentis semel infecit, salus communis insuper habetur, omnisque cura ac cogitatio, quæ Reipublicæ debebatur, eo confertur, ut imperium modo & optata famæ celebritas obtineatur. Quod autem in specie ad gubernaculorum imperii Moderatores attinet, unde quæso, tot in variis rebus publicis, tyrannicæ vexationes, absolutæ dominationes, nescio quibus artibus, comparatæ, bella internecina, sanguinisque civilis non necessariæ effusiones? plurimæ certe exinde, quia iidem gen-

gentium domini stolide sibi suadent, hæc demum ratione, vel comparari vel saltem conservari gloriosam sui memoriam posse quam rectissime. Hac enim de causa fit, ut levi exorto vicinos inter dissidio, non pax aut alia quælibet amica disceptandi ratio prius tentetur, quam truculento Martis arbitrio res permittatur. Exempla ex historia in promptu sunt: annon famæ ista aviditas in Alexandro Magno efficit, ut nihil progrediendi & miseros homines trucidandi furorem, nisi fatalis rerum humanarum terminus, exstingueret. Non minora hæc cacoëtes in civibus flagitia parit. Multos enim impellit ad majora sperandum, quam capere possunt, ut summos, imo regios etiam affectent honores, eumque in finem aliorum honori atque vitæ insipienter; quemadmodum etiam hocce hominum genus ad res innovandas, turbas ac tempestates concitandas, pronum ac propensum esse solet. Ceteris præterea civibus ac æqualibus suis intolerabiles fere existunt, cum immoderata existimationis cupidine fascinati, laudibus & encomiis alios omnes vincere nitantur: ita ut, si quis alii, ipsis licet longe digniori contingat ho-

honor, lippientibus semper oculis aspiciant. In religionem porro injurii sunt fucatae famae studiosi. Prudentibus enim dudum, observatum est, non aliam ob causam vel Atheorum in orbe literata, vel Hæresiarcharum in ecclesia, turbam existisse tantam, quam quod ingenii laude novis suis inventis cluere gestierint, erroribusque deinde nuncium remittendo, quorum fuere convicti, existimationem suam maculis contaminari crediderint. Tandem *sibimetipsis* quoque injuriam inferunt, eo quod debitam ingenio culturam denegant, id quod illi cum primis faciunt, qui se posse arbitrantur per pravas artes & Machinationes, famae adipisci celebritatem. Vel si cura quadam animi excolendi tangi videantur, ardua difficilique ad eruditionem solidam, via spreta, inanem quandam doctrinae ac scientiae umbram, quæ splendida vanitate rudioribus imponat, inque eorum animis singularem sapientiae opinionem excitet, amplectuntur. Quid ex his, ubi publicorum munerum functionibus admoventur, respublica sperare utilitates habeat, cordato cuivis homini judicandum relinquo. Postremo, sufficit verbo monuisse, rixas & certamina, inter literatos,

convitiorum dicteria ac scomatum plaustra, quæ non contracta sane manu in eos, quos sibi fingunt sæpe adversarios, congerunt viri cetera non indocti, ex eodem fonte arces- sendos esse.

§. VI.

Atque hæc sunt, quæ de hoc argumen- to pro modulo ingenii in medium proferre volumus, ad cuius ampliorem expositionem, quamvis ingenue fatear multa adhuc potuisse adduci: tamen nec temporis ratio ea colligere, nec collecta publici juris facere, familiaris rei angustia permittit: licebit vero id nobis de benevolentia tua, C. L. sperare, ut quæ minus concinnè atque or- natè adducta sunt, serena fronte accipias, & in meliorem omnia interpreteris partem. Vale & fave.

Gloria S. S. Triadi æterna,

Fågne = Rim

Til

Philosophie CANDIDATEN,

Herr GUSTAV FABRICIUS,

Åå Han uti Kengl. Academien i Ups Pro
Gradu berömligen disputerade

Om

Brång Begärlighet efter Namn och Rychte.

Thet finnes mången dåre til /
Som genom odugd skaffa wil
Sig Namn och Rychte uti werlden :
Når han ej kan här göra wål /
För thet han är en odugds trål /
Så far han dårligt fort med flården.

Exempel therpå har man nog /
Them man med största skål och fog
Kund råfna up och namnen nämna /
Som aldrig bättre hafwa giort /
Än om Herostrato man sport /
Thet man doch thenna gång wil lemna.

Mot thet / godt Namn och Rychte är /
Then bästa skatt man hafwer här /
Och hwar en bör sig ombeslita /
Med dygd och allan årbarhet /
Uprichtig tro och redlighet /
Then hwar man säkert kan pålita.

Då

Då är man trygg och fast som berg /
Och ändrar aldrig hy och ferg /
Fast Theons tand och småde=tungor
Lif som spyflugan / spy förgifft /
Uf sielfwa småde=andans drifft:
Doch afvund tar theß egna lungor.

Han Momus länge wara må /
Han Zoils fall må förestå /
En Battus, Mævius han heter:
En tadlare och åre=tiuf
I löndom gal lif som en Uf:
Får se om han theraf blir feter.

Hårom ert wackra Werck nu är /
Herr CANDIDAT, sielf FAMA lär
Ert Rychte / Lof och Namn utsprida:
Hon lär ock gifwa Pallas bod /
Jämwal the Muser thetta råd /
At the nu Krantsen Ehr må gifwa.

I hast lemnade

Uf

JOH. M. G R A N N